

Prædiken til 9. Se. trin

Lukas begynder med en fanfare: ”Frygt ikke, for jeres far *har* allerede besluttet at give jer Riget”.

Frygt ikke – det har været god grund til at sige til menighederne dengang: *Frygt ikke!* For var der noget, de gjorde, så var det at frygte. De frygtede Jesu genkomst. De frygtede, hvis de døde inden dommedag, hvis de gik fortabt uden om frelsen i Kristus. Sådan frygtede de første kristne, som endnu holdt sig til troen. Andre var allerede begyndt at falde fra, fordi så mange år var gået, uden at Jesus var kommet igen.

Frygt ikke, du lille hjort, skriver Lukas, for jeres far *har* allerede besluttet at give jer Riget. De ord

er én af grundene til, at Lukas satte sig for at skrive sit evangelium. Han ville skrive historie. Han ville trøste og berolige de mange urolige kristne. Han ville lave en historisk beretning om Jesu liv.

Det er altså Lukas, der lægger ordene i munden på Jesus. Og når han skriver: ”Frygt ikke!”, så er det for at fortælle menigheden, at Jesus - hans undere og tale om gudsriget, at hans opstandelse og himmelfart, ja, at det alt sammen er historiske realiteter. De skal ikke frygte. De skal ikke være bange for dommedag eller for at Jesus slet ikke kommer. Men de skal være som årvågne tjenere, der altid er parat til at tage imod deres Herre.

Lukas var ikke prædikant, Lukas var ikke

mytemager. Evangelisten Lukas var én af datidens dygtigste historikere. Man læste og troede ham, fordi han kunne skrive troværdigt. Det var kriteriet for at være historiker dengang – beretningen skulle være *troværdig*.

Verden har udviklet sig meget siden da. Vi er blevet oplyst og levner ikke længere plads til guddommelig indgriben i historiebøgerne. Historie er blevet en videnskab – rensat for personlig tro, for håb, ja for frelseshistorie, som vi kalder Lukas' beretning om Jesus.

Spørgsmålet er, om vi er ved at gå for vidt. Hvad med din og min historie, hvad med vores behov for at have en fælles religiøs historie, en historie, hvor Gud griber ind, og hvor der netop er plads til

at sige mere om livet og verden, om himmel og jord, end hvad videnskaben og logikken fortæller os?

Sekularisering betyder at verdsliggøre. Det er et begreb, som griber om sig, som var det en ny form for religion. Man vil ikke længere binde sig til historien, til kultur og religion.

Sekulariseringen søger helt at befri mennesket fra religiøse forskelle i håbet om at komme ind til det frie ubundne menneske – mennesket bag historien.

Henover sommeren har man diskuteret om jøder og muslimer har ret til at blive omskåret. Og lad os lige slå fast: Omskæring er en 3000 år gammel

jødisk skik i lighed med den kristne dåb. Det er denne ældgamle skik, rygraden i den jødiske og muslimske identitet, som man agter at lovgive imod.

Idealet er det rene, det frie menneske, mennesket der er helt uden bindinger, uden familie, kultur og religion. Hvad bliver der tilbage, når sekularisterne har fået lov til at bide helt ind til benet? Hvad med vores historie, hvad med den kristne dåb, og hvad med den historie, som Lukas fortæller så fremragende i sit evangelium? Hvordan ser menneskene og verden ud, når alting er verdsliggjort?

Frygt ikke, for Jeres fader har allerede givet jer himmeriget. Sådan skrev Lukas dengang, og der

var god grund til at frygte, for kristendommen var under pres. Men kristendommen og troen er også under pres i dag. Sekularismen truer med at reducere og verdsliggøre himmeriget, så mennesket ikke længere har noget himmerige at tro på:

Hvordan skal vi tro på, at Gud allerede har givet os himmeriget, hvis han slet ikke har nogen plads i vores historie? Hvordan skal vi leve som årvågne tjenere, hvis alt, hvad vi har at se frem til, er en død uden opstandelse; og hvordan skal vi tro på, at himmeriget er i frembrud midt i blandt os, hvis himmeriget er reduceret til et demokrati, en flok politikere og en stat.

Lukas skrev sit evangelium til de første kristne.

Han skrev det, fordi de var bange for at miste deres tro. Han skrev for at give de kristne rod og fodfæste i den unge kristne tradition, så de fik vished om, at de allerede havde del i gudsriget.

Lukas skriver også til os. Vi skal ikke miste troen, selvom det at tro har trange kår. Vi skal ikke miste vores historie, vores rødder, selvom tidsånden lægger op til, at vi kun taler om fremtid, udvikling og frihed.

Men vi skal leve som årvågne tjenere. Som tjenere, der allerede har fået del i det himmerige, der er i frembrud midt iblandt os. Et himmerige, der fortæller om livet, om fødsel og død, om tro, håb og kærlighed, om opstandelse og evigt liv.

Sådan en historisk fortælling giver Lukas os med sit evangelium – en historie, hvor Gud griber ind og råder over liv og død. En historie, som giver mennesker tro, håb og tryghed. En historie, som gør, at vi ikke skal frygte, men leve i forventningens glæde i troen på, at vores himmelske far allerede *har* givet himmeriget til dig og mig. Det er ifølge Lukas en historisk sandhed, et glædeligt og et befriende budskab, som I selv kan gå hjem og læse om i lukasevangeliets beretning om Guds søn.
God fornøjelse!

Amen

Kirkebøn:

Lad os takke og bede:

Gud, vi beder dig:

Oplys vore hjerter og sind,

Så vi lærer at se os selv og vore liv i lyset af din historie med os.

Vi ved godt, at dommen afslører, at vi ikke altid slår til – derfor beder vi dig, Gud:

Træd ind i vores liv, med dine underere og åbenbaringer. Vi beder dig om at være en del af vores historie, så vi ikke skal frygte en gold og øde fremtid.

Vi beder dig om at være med os alle i modgang og medgang, vi beder dig om at stå os nær i alle tider, når vi fødes og når vi dør, når vi elsker og hader, i krig og i fred.

Vi beder dig for alle i sognet, for de syge og de, som ligger for døden. Vi beder for din kirke på jorden og for os i den.

Gud lad din kirke nå ud til alle i den danske

sommer, så dit ord kan være med os til alle tider,
så vi kan leve som årvågne tjenere fulde af håb og
forventning i troen på dig.

Det beder vi dig om, Gud.

Amen!

Apostolsk velsignelse:

Lad os rejse os og med apostlene tilønske
hinanden:

Vor Herre Jesu Kristi nåde og Guds kærlighed og
Helligåndens fællesskab være med os alle!

Amen!